

РЕШЕНИЕ

№ 422

гр. Бургас, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов

Членове: Калина Ст. Пенева
Радостина П. Иванова

като разгледа докладваното от Радостина П. Иванова Въззивно гражданско
дело № 20232100500427 по описа за 2023 година

Производството по делото е по реда на чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК и е образувано по повод жалбата на длъжника ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“, ЕИК: 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Г.М.Димитров“ № 1, подадена чрез упълномощения му процесуален представител юрисконсулт Боян Милев против постановление от 01.02.2023г. по изпълнително дело № 48/2023г. по описа на ЧСИ Таня Маджарова, с рег. № 803, с район на действие- БОС, с което е отказано намаляване на размера на претендираната и платена от взискателя разноска за адвокатско възнаграждение в размер на 2950 лв.

В жалбата се прави изразява недоволство срещу отказа на съдебния изпълнител да намали приетото като разноски адвокатско възнаграждение в претендирания от взискателя размер от 2950лв., който жалбоподателят счита, че е прекомерен на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК. Сочи, че единствените извършени от процесуалния представител на взискателя действия са свързани с подаване на молба за образуване на изпълнителното дело и посочване на способа за изпълнение, който е задължителен реквизит по чл. 426 от ГПК. Счита, че с оглед извършените действия така определения размер на адвокатски хонорар се явява крайно завишен. Излага, че фактически и правни действия по принудителното удовлетворяване на кредитора в случая не са извършени, тъй като дългът е платен преди получаване на поканата за доброволно изпълнение, като отбелязва, че самото извършване на такива действия се следва от съдебния изпълнител. Навежда съображения, че няма данни пълномощника на взискателя да е положил необичайни или извънредни усилия за откриване на длъжника и имуществото му, да е бил затруднен при избора на способ за изпълнение, да е направил разходи, свързани с пътувания, проучаване на имуществото на длъжника, разходи за експертизи и др., които да оправдаят значително завишения размер на адвокатското възнаграждение от 2950 лв. Сочи, че дружеството-длъжник има известни банкови сметки, поради което изпълнителните действия от сигурен платец не представляват правна сложност, поради което счита, че с оглед обстоятелството, че плащането е станало преди

получаване на ПДИ, разносните за адвокатския хонорар следва да се определят при условията на чл. 10, т. 1 от Наредба 1/2004г. в минималния законов размер от 200 лв., тъй като заплащане на възнаграждение в по-голям от този размер се явява прекомерно съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК. По така изложените в жалбата съображения се иска намаляване на адвокатското възнаграждение от 2950 лв. на 200 лв. Претендира присъждане на направените в настоящото производство разноски за платена държавна такса в размер на 25 лв.

В срока по чл. 436, ал. 3, изр. първо от ГПК вискателят К. И. Н. е депозирала писмен отговор, в който е изразила становище за неоснователност на жалбата, като моли за оставянето ѝ без уважение. Сочи, че размера на адвокатското възнаграждение е изчислен на база на минимално предвидения в НМРАВ и е формиран като сбор от възнаграждението, предвидено в чл. 10, ал. 1, т. 1 от НМРАВ – за образуване на изпълнително дело в размер на 200 лв. и по т. 2 – за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнителното дело и извършване на действие с цел удовлетворяване на парични вземания- $\frac{1}{2}$ от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, което възлиза в размер на 2750 лв. /изчислено върху главница от 47 000 лв. и лихва от 12089 лв., възлизащи общо на сумата от 59089 лв./. Признава, че длъжникът е направил частично плащане, но въпреки това счита за неоснователни както доводите му, че не е давал повод за завеждане на изпълнителното дело, така и съображенията относно фактичката и правна сложност на делото. По подробно изложените в писмения отговор мотиви се възразява против искането на длъжника за намаляване на адвокатското възнаграждение до размер от 200 лв.

На основание чл. 436, ал. 3, изр. последно от ГПК ЧСИ Таня Маджарова е представила становище, че жалбата е допустима и е подадена в законовия срок, а по същество я счита за неоснователна. Приложено е копие на изпълнителното дело.

След извършена служебна проверка, съдът намира, че жалбата е депозирана в срока по чл. 436, ал. 1 от ГПК срещу подлежащо на обжалване действие на ЧСИ по чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК / ТР от 10.07.2017 г. по т.д. № 3 / 2015 г. на ОСГТК на ВКС /, като същата е подадена от длъжника, който е легитимирано лице да обжалва атакуваното действие на ЧСИ, поради което е допустима.

Бургаският окръжен съд, като взе предвид доказателствата по приложеното изпълнително дело, доводите на страните и становището на съдебния изпълнител, и като съобрази разпоредбите на закона, намира жалбата за частично основателна, по следните съображения:

Видно от данните по делото в полза на ищцата К. И. Н. е издаден изпълнителен лист от 17.01.2023 г. въз основа на невязло в законна сила решение № 2 от 05.01.2023г. по в.гр.д. № 416/ 2022 г. по описа на АС- Бургас и решение № 692 от 12.07.2022г. по гр.д. 548/2021г. по описа на ОС- Бургас за осъждане на длъжника ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ да ѝ заплати сумата от 45000 лв.- главница, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху нея от 09.07.2020г. до окончателното ѝ изплащане и за сумата от 1999.07лв. – главница, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху нея от 09.07.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

По повод касационно обжалване на въззивното решение на БАС по горепосоченото дело и след внесено от длъжника -касатор на 18.01.2023г. парично обезпечение в размер на 31434.91 лв. по сметка на ВКС, с окончателно определение от 18.01.2023г. по ч.т.д. № 97/2023г. по описа ВКС на основание чл. 282, ал. 2 от ГПК е спряно изпълнението на невязлото в сила въззивно решение № 2 от 05.01.2023г. по в.гр.д. № 416/ 2022 г. по описа на АС- Бургас за горницата над 20 000 лв. до 45 000 лв., представляваща главница- обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 09.07.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

С преводно нареждане, извършено на 18.01.2023г. в 10.16 часа вискателят е

наредил за доброволно изплащане в полза на взыскателката по посочената от нея на 24.11.2022г. банкова сметка сумата от 25 154.27 лв., от която 20 000 лв.- главница и законна лихва от 5147.93лв., начислена за периода от 09.07.2020г. до датата на плащането 18.01.2023г. Видно от последващо преводно нареждане от 18.01.2022г. от 14.59 часа обаче така наредения от взыскателя паричен превод не е извършен, поради несъществуваща сметка на получателката-взыскател.

Впоследствие след предоставена от взыскателката друга банкова сметка с платежно нареждане от 19.01.2023г. в 16.45 ч. длъжникът е изплатил наредената от предния ден сума от общо 25 154.27 лв.

Междувременно в същия ден, в който е извършен втория паричен превод, по молба взыскателката К. И. Н. е образувано изпълнително дело № 48/2023г. по описа на ЧСИ Тания Маджарова, с рег. № 803, с район на действие- БОС срещу длъжника ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“, за събиране на парични вземания по горепосочения издаден срещу него изпълнителен лист от 17.01.2023г. по в.гр.д. № 416/ 2022 г. по описа на АС- Бургас. Поискано е от взыскателката и събиране и на разноските по изпълнителното дело. За целта са приложени пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 19.01.2023г., от които е видно, че платеното от взыскателката в брой адвокатско възнаграждение за образувано на изпълнителното дело и процесуално представителство по него е в размер на 2950 лв.

На 20.01.2023г. на длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение за събиране на сумите по изпълнителния лист, както и сумата от 2950 лв.- разноски по изпълнителното дело, сумата от 4503.54 лв.- такси по ТТКССПК към 03.02.2023г., като поканата му е редовно връчена на 23.01.2023г.

С молба от 24.01.2023г. длъжникът е уведомил ЧСИ е извършил частично плащане в полза на взыскателя и, че е постановено горепосоченото определение на ВКС по чл. 282, ал. 2 от ГПК за частично спиране на изпълнението. Длъжник е възразил, че тъй като е платил част от дължимата по изпълнителния лист сума, а за останалата част е постановено спиране на изпълнение, не е дал повод за образуване на изпълнителното дело. Предвид това е поискал прекратяване на изпълнителното производство, поради липса на подлежащо на изпълнение вземане на взыскателя. Оспорил е дължимостта на начислените такси, свързани с принудителни събиране на вземането от 45 000 лв. с искане за отмяната им, а при условията на евентуалност – за намаляване на приетите за дължими разноски по изпълнителното дело, посочени в ПДИ по съображения, че не са извършвани изпълнителни действия. Наред с горното длъжникът е направил възражения за прекомерност на претендираното от взыскателката адвокатско възнаграждение от 2950 лв. с искане за намаляването му до размера от 200 лв.

С обжалваното постановление от 01.02.2023г. съдебният изпълнител е отказал да намали претендираното и платено от взыскателя като разноски по изпълнителното дело адвокатско възнаграждение от 2950 лв., отказал е да прекрати изпълнителното дело и е спрял същото до произнасяне на ВКС по ч.т.д.№ 97/2023г на ВКС. Констатирал е, че изпълнителното дело е образувано на 19.01.2023г. в 13.50 ч., а видно от представените платежни документи сумата от 25145.27лв. е наредена за плащане на взыскателя в същия ден - 19.01.2023г., но в по-късен час - на 16.45 часа. Предвид това е счел, че плащането по изп. дело макар да е извършено преди получаване на поканата за доброволно изпълнение от 20.01.2023г., е извършено след образуване на изпълнителното дело.

Жалбоподателят е оспорил законосъобразността на действията на ЧСИ по отношение на отказа му да намали претендираните от взыскателя разноски за адвокатско възнаграждение от 2950лв. до размера от 200 лв.

Съгласно чл. 79, ал.1, т. 1 от ГПК разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато делото се прекрати съгласно чл. 433 от ГПК, освен

поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство. Посочената норма установява правилото, че отговорността за разноски се понася от страната, която с поведението си е станала причина за завеждане на делото. В този контекст и съобразно разпоредбата на [чл. 79, ал. 1, т. 1 от ГПК](#) длъжникът в изпълнителното производство носи отговорност за разноските по изпълнението и тогава, когато е платил доброволно, но плащането е станало след образуване на изпълнителното производство.

В случая видно от данните по делото, безспорно е установено, че длъжникът е предприел частично доброволно изпълнение в размера на сумата от 25 154.27 лв., като на 18.01.2023г.- преди образуване на изпълнителното дело е наредил плащане по банков път на посочената сума по банковата сметка, предоставена му във въззивното производство пред БАС от взыскателката съгласно молбата ѝ от 24.11.2022г. Обстоятелството, че впоследствие се е оказало, че тази банкова сметка е била закрыта е довело до извършване на ново нареждане на същата сума на следващия ден – 19.01.2023г. в 16.45 часа, но този път по друга посочена от взыскателката сметка. С оглед необходимостта от съдействие от страна на взыскателката за предоставяне на актуална банкова сметка за плащането се налага извода, че тя е била наясно с предприетите от длъжника още на 18.01.2023г. действия по частично доброволно изпълнение, чийто фактически състав реално е завършил на 19.01.2023г. Независимо, че е била уведомена за очакваното плащане, наредено още на 18.01.2023г., но извършено на 19.01.2023г., без вина на длъжника за това, взыскателката в нарушение на принципа на чл. 3 от ГПК е подала още в същия ден на второто плащане – 19.01.2023г. молба за образуване на изпълнително дело за цялото вземане, вкл. и за добросъвестно предприетата за плащане от длъжника част.

При така установеното съдът приема, че с поведението си длъжникът не е станал причина за образуване на изпълнителното дело по отношение на доброволно платената от него част от задължението му, тъй като сумата добросъвестно е наредена от него посочена от взыскателката банкова сметка, която е била закрыта. Предвид това, обстоятелството, че поради поведението на взыскателката фактически плащането е извършено на следващия ден – 19.01.2023г. не може да вмени във вина на длъжника. Ето защо по аргумент на [чл. 79, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 433, ал. 1, т. 1, предл. първо от ГПК](#) той не следва да понесе отговорността за разноски по частично платената сума от вземането на взыскателката, тъй като в случая нареждането ѝ за тази част от дълга е извършено от него добросъвестно в деня, предхождащ образуване на изпълнителното дело.

По гореизложените съображения, основателно се явява възражението на длъжника, че същият не следва да понася разноските, направени от взыскателя досежно платената от него преди образуване на изпълнителното дело сума от общо 25 154.27 лв.

По отношение на останалата част от вземането, касаещо присъденото обезщетение за неимуществени вреди независимо, че изпълнението е спряно поради определението на ВКС по чл. 282, ал. 2 от ГПК, съгласно разясненията, дадени с ТР от 23.10.2015 г. по тълк. д. № 6/2014 г. по описа на ОСГТК, се налага извода, че внесената по реда на [чл. 282, ал. 2 ГПК](#) като обезпечение сума не може да се приеме като плащане съгласно [чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК](#), тъй като съставлява гаранция, която не е внесена за плащане на задължението, а същата обезпечава изпълнението, респ. обезщетява претърпените от забавеното изпълнение вреди от кредитора. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че внесената гаранция не е на разположение на взыскателя, а подлежи на възстановяване по специално регламентиран ред за това. При определени предпоставки тази сума може да бъде преведена по сметка на съдия – изпълнителя и съответно да послужи за погасяване на дълга, което от своя страна изключва приложимостта на [чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК](#), доколкото тази сума е събрана в хода на изпълнителното производство, а не е платена, т.е. внесена за взыскателя преди образуването му.

По изложените съображения съдът счита, че по отношение на останалата

неплатена част от дълга, посочен в изпълнителния лист не са налице предпоставки за прекратяване на изпълнителното производство на соченото то длъжника основание, респ. отпадане на отговорността му за разноски. Този извод следва по аргумент от разпоредбата на чл. 79, ал. 1, т. 1, предл. 2 от ГПК, която сочи, че при заплащане на дълга след започване на изпълнителното производство, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, независимо дали изпълнението е извършено по сметка на съдебния изпълнител или пряко на вискателя. Предвид това длъжникът следва да отговаря само за направените от вискателя разноски, касаещи неплатената преди образуване на изпълнителното дело част от задълженията му изпълнителния лист.

Според нормата на чл. 10, т. 1 от НМРАВ за образуване на изпълнително дело се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 200 лева, а нормата на чл. 10, т. 2 от НМРАВ сочи, че за водене на изпълнителното дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания се дължи 1/2 от съответните възнаграждения, посочени в чл. 7, ал. 2 от НМРАВ.

Съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, при прекомерност на заплатеното от страната адвокатско възнаграждение, съобразно фактическата и правна сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските, но не по-малко от минимално определения размер, съобразно чл.36 от ЗА. Тази норма е приложима и в изпълнителното производство, като компетентен да се произнесе по искането е съдебният изпълнител, чийто акт подлежи на съдебен контрол по реда на чл.435, ал.2, т.7 от ГПК.

В случая действително извършените от вискателя действия до момента се свеждат до депозиране на молба за образуване на изпълнително дело от 19.01.2023г. и посочване на способи за изпълнение, като в хода му все още не са извършени конкретни действия от страна на вискателя с цел удовлетворяване на паричното вземане, тъй като изпълнението е спряно изцяло с постановление от 01.02.2023г. до произнасяне на ВКС по ч.т.д. 97/2023г. Понастоящем не е ясно какви са подлежащите на извършване изпълнителни действия, като следва да се има предвид, че за вземането на вискателя за сумата от 1999.97лв. за имуществени вреди и законната лихва за забавеното й плащане няма нито данни да е извършено плащане, нито да се намира в обхвата на постановено спиране на изпълнението по чл.282, ал. 2 от ГПК.

Видно от представения от вискателя договор за правна защита и становището на вискателя по жалбата, уговореното и платено адвокатско възнаграждение е в общ размер на 2950 лв., от която сумата от 200 лв. за образуване на изпълнителното дело, което в случая е в рамките на минимума и не подлежи на намаляване, и сумата от 2750 лв. за процесуално представителство, която с незначителна стойност надвишава минимално предвиденото в чл. 10, т. 2 вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от НМРАВ адвокатско възнаграждение от 2697.77лв., изчислено съобразно общата стойност на вземането, посочено в ПДИ. Това означава, че уговореното и платено адвокатско възнаграждение не е прекомерно по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК. Независимо от това обаче, тъй като възражението на длъжника, че не следва да понася разноските на вискателя по изпълнителното дело за доброволно платената от него сума от 25 145.27лв. се явява основателно, адвокатското възнаграждение следва да се намали със сумата от 1035.65 лв. Ето защо дължимото минимално адвокатско възнаграждение по чл. 10, т. 2 вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от НМРАВ за процесуално представителство по изпълнителното дело възлиза в размер на 1714.35 лв., до който размер същото следва следва да се намали, но не поради прекомерност по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК, а поради частична недължимост на част от претендираните разноски, поради частично изпълнение на дълга преди образуване на изпълнителното дело.

По изложените съображения жалбата се явява частично основателна, поради което атакуваното постановление на съдебния изпълнител, с което е отказано намаляване на размера на претендираната и платена от вискателя разноска за адвокатско възнаграждение

следва да се отмени частично за сумата над 1914.35 лв. /1714.35 лв. +200 лв./ до 2950 лв., а в останалата част жалбата следва да се остави без уважение.

С оглед изхода на спора, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените в настоящото производство и претендирани от него разноски в размер на сумата от 8.78 лв.- платена държавна такса, изчислени съразмерно с уважената част от жалбата.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ постановление от 01.02.2023г. по изпълнително дело № 48/2023г. по описа на ЧСИ Таня Маджарова, с рег. № 803, с район на действие- БОС, с което е отказано намаляване на размера на претендираната и платена от вискателя разноска за адвокатско възнаграждение за разноските, **В ЧАСТТА над сумата от 1914.35 лв. до сумата от 2950 лв.**, като **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

НАМАЛЯВА приетия адвокатски хонорар на вискателя К. И. Н., ЕГН: ***** за образуване и процесуално представителство по изпълнително дело № 48/2023г. по описа на ЧСИ Таня Маджарова, с рег. № 803, с район на действие- БОС **от 2950 лв. на 1914.35 лв.**

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА К. И. Н., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., ж. к. "З.", бл. **, ет. *, ап. **, **да заплати** на ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“, ЕИК: 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Г.М.Димитров“ № 1 сумата **8.78 лв.** - разноски в настоящото производство, изчислени съразмерно с уважената част на жалбата.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____